

COLLEEN
HOOVEROVÁ



ikar

NOVEMBER

OD AUTORKY SVETOVÉHO BESTSELLERA
KONČÍ SA TO NAMI

COLLEEN
HOOVEROVÁ



NOVEMBER

Preložila Andrea Vargovčíková

Colleen Hoover
NOVEMBER 9

Copyright © 2015 by Colleen Hoover
COLLEEN HOOVER® Registered in U.S. Patent and Trademark Office
Translation © 2025 by Andrea Vargovčíková
Cover design by Laywan Kwan
Photograph of city by Bob Stefko/GETTY IMAGES
Photograph of stacked papers © OFFSET
Flying papers © SHUTTERSTOCK
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0439-9

Venujem Levimu.

Máš skvelý hudobný vkus a nemotorne objímaš.

Ostaň taký, aký si.

P R V Ý **DEVIATY NOVEMBER**

Som priezračný ako voda.

Unášaný bez cieľa.

Ona je kotva, ktorá sa ponára do môjho mora.

BENTON JAMES KESSLER

FALLON

Ktovie, aký zvuk by tento sklený pohár vydal, keby som mu ho rozbila o hlavu.

Je to hrubé sklo. A on má tvrdú hlavu. Mohlo by to krásne ZADUNIEŤ.

Ktovie, či by krvácal. Na stole sú síce obrúsky, ale nenasiakavé, nevpili by veľa krvi.

„Takže, áno. Som trochu v šoku, ale idem do toho,“ povie.

Pevnejšie zovriem pohár v nádeji, že sa ovládnem a nehodím mu ho do hlavy.

„Fallon?“ zvolí jemnejší tón a odkašle si, no jeho slová ma stále bodajú ako nože. „Aj niečo povieš?“

Ďobnem slamkou do dutiny v kocke ľadu a predstavujem si, že je to jeho hlava.

„Čo mám povedať?“ zamumlem. Pripomínam skôr nevychované dievčisko než osemnásťročnú slečnu. „Mám ti zablahoželať?“

Opriem sa o opierku boxu v reštaurácii a prekrížim si ruky cez prsia. Dívam sa naňho a rozmýšľam, či je ľútosť v jeho očiach reakciou na môj sklamaný výraz, alebo to opäť iba hrá. Prišiel len pred piatimi minútami a už sa správa, akoby stál na divadelných doskách. A ja mu opäť robím obecenstvo.

Prstami klopká po šálke kávy a mlčky ma pozoruje.

Ťuk-ťuk-ťuk.

Ťuk-ťuk-ťuk.

Ťuk-ťuk-ťuk.

Nazdáva sa, že nakoniec ustúpim a poviem mu, čo chce počuť. Ibaže počas uplynulých dvoch rokov nestrávil so mnou toľko času, aby mu bolo jasné, že už nie som to dievča.

Keďže neocením jeho vystúpenie potleskom, povzdychne si a oprie sa lakťami o stôl. „Nuž myslel som si, že sa budeš tešiť so mnou.“

Rýchlo pokrútim hlavou. „Mám sa tešiť s tebou?“

To nemyslí vážne!

Pokrčí plecami a podráždený výraz na jeho tvári vystrieda samolúby úsmev. „Nevedel som, že mám na to, aby som sa opäť stal otcom.“

Vybuchnem do neveriaceho smiechu. „To, že si vypustil spermiu do vagíny dvadsaťštyriročnej baby, z teba ešte nerobí otca,“ poznamenám trpkou.

Jeho samolúby úsmev zamrzne. Oprie sa dozadu a nakloní hlavu. Vždy nakláňal hlavu, keď si nebol istý, ako má na obrazovke reagovať. „*Stačí sa zatvárať, že sa hlboko zamýšľaš, a môžeš sa to považovať takmer za akúkoľvek emóciu. Smútok, hlbavosť, ospravedlnenie, súcitiť.*“ Určite už zabudol, že ma roky driloval he rectvo a tento pohľad bol jeden z prvých, ktoré ma naučil.

„Myslíš si, že nemám právo nazývať sa otcom?“ Moja reakcia ho urazila. „Kým potom pre teba som?“

Považujem jeho otázku za rečnícku a znova štuchnem do ľadu. Šikovne ho naberiem slamkou a vtiahnem ho do úst. Hlasno ho chrúmem. Hádam nečaká, že mu odpoviem. Nebol „otcom“ od tej noci, keď som mala len šesťnásť rokov a moja herecká kariéra uviazla na bode mrazu. A ak mám byť úprimná, nie som

si istá, či bol otcom aj predtým. Spájal nás skôr vzťah učiteľa herectva a študentky.

Prehrabne si ofinu, ktorú si zadovážil drahou transplantáciou vlasových folikulov. „Prečo si taká?“ Môj postoj ho každou sekundou čoraz väčšmi rozčuľuje. „Stále ťa štvie, že som neprišiel na tvoju maturitnú slávnosť? Povedal som ti vtedy, že ju nestihnem.“

„Nie,“ odvetím pokojne. „Nepozvala som ťa na ňu.“

Zarazí sa a nedôverčivo sa na mňa pozrie. „Prečo?“

„Mala som iba štyri lístky.“

„No a?“ začuduje sa. „Som tvoj otec. Dočerta, prečo si ma nepozvala?!“

„Neprišiel by si.“

„To si nemohla vedieť,“ odsekne.

„Neprišiel si.“

Prevráti oči. „Samozrejme, že som neprišiel, Fallon. Nepozvala si ma.“

Sťažka si vzdychnem. „Si nemožný. Už chápem, prečo ťa mama opustila.“

Mierne pokrúti hlavou. „Tvoja mama ma opustila, pretože som sa vyspal s jej najlepšou priateľkou. Moja povaha s tým nemá nič spoločné.“

Ani neviem, čo mám na to povedať. Ten človek absolútne nepozná výčitky svedomia. Neznášam ho a zároveň mu závidím. Svojím spôsobom by som chcela byť skôr ako on než ako mama. Mnohé chyby si vôbec neuvedomuje, zatiaľ čo okolo tých mojich sa krúti celý môj život. Moje chyby ma skoro ráno budia a v noci mi nedajú spať.

„Pre koho bude losos?“ spýta sa čašník. Dokonalé načasovanie.

Zdvihnem ruku a on predo mňa položí tanier. Chuť do jedla ma už dávno prešla, a tak sa iba vidličkou babrem v ryži.

„Tak moment.“ Pozriem sa na čašníka, no táto veta nepatrila mne. Sústredene sa díva na môjho otca. „Ste...“

Ach bože! A je to tu.

Čašík buchne rukou o stôl, až od ľaku nadskočím. „Ste to vy! Ste Donovan O’Neil! Hrali ste Maxa Epcotta!“

Otec skromne pokrčí plecami, no ja viem, že slovo skromnosť mu nič nehovorí. Aj keď sa seriál, v ktorom hral Maxa Epcotta, prestal vysielat’ pred desiatimi rokmi, stále sa správa, akoby to bola najväčšia televízna udalosť. A keďže ho ľudia doteraz spoznávajú, vždy takto reaguje. Správajú sa, akoby herca ešte v živote nevideli. Sme v L. A., preboha! Tu narazíte na herca na každom kroku!

Bodám vidličkou do lososa, no čašík ma vyruší otázkou, či ich spolu neodfotím.

Kriste!

Neochotne vyklíznem z boxu. Podáva mi svoj telefón, no ja ho gestom zastavím a obídem ho.

„Musím si odskočiť,“ zamumlem a odchádzam. „Urobte si s ním selfíčko. Poteší sa.“

Náhlim sa na záchod, aby som si na chvíľu oddýchla od otca. Neviem, prečo som ho dnes požiadala o stretnutie. Možno preto, lebo sa sťahujem a asi ho dlho neuvidím, no aj to je slabý dôvod na to, aby som toto znášala.

Vojdem do prvej kabínky. Zamknem sa v nej, z automatu vytiahnem hygienický návlak na sedadlo a položím ho na záchodovú dosku.

Raz som čítala štúdiu o výskyte baktérií na verejných toaletách. Najmenej baktérií sa vraj našlo v prvej kabínke na každej skúmanej toalete. Ľudia predpokladajú, že prvá kabínka je najznečistenejšia, preto ju zväčša obchádzajú. Ja nie. Ja chodievam iba do prvej.

Nie vždy som mala fóbiu z baktérií. Ako šestnásťročná som však strávila dva mesiace v nemocnici a odvtedy som posadnutá hygienou.

Po použití toalety si minimálne minútu umývam ruky. Celý čas pritom hľadím na ne a nie do zrkadla. Vyhýbať sa pohľadu na seba je zo dňa na deň ľahšie, no keď sa načiahnem za papierovou utierkou, aj tak sa zbadám. Bez ohľadu na to, koľkokrát som sa pozrela do zrkadla, dosiaľ som si nezvykla na svoj obraz.

Lavou rukou sa dotknem jaziev, ktoré sa mi tiahnu po ľavej strane tváre, čeľusti a krku. Míznú síce za golierom košeľe, no pokračujú nadol po celej ľavej strane trupu až tesne pod pás. Prstami si klížem po pokožke, ktorá sa podobá na zvráštenú zvieraciu kožu. Jazvy mi ustavične pripomínajú, že ten požiar sa naozaj stal a nie je to iba nočná mora, z ktorej sa zobudím štipaním do ruky.

Po požiarí som bola celé mesiace obviazaná a nemohla som sa dotknúť väčšiny tela. Teraz, keď sa mi popáleniny zahojili a zostali po nich jazvy, si ich až posadnuto chytám. Na dotyk pôsobia ako zamat a bolo by normálne, keby sa mi hnusili rovnako ako na pohľad. No ten pocit sa mi v skutočnosti páči. Nejednu raz si roztržito prejdem prstami po krku alebo po ruke, akoby som čítala Braillovo písmo na pokožke, a až po chvíli sa spamätám a prestanem. Na tom, čo mi prevrátilo život naruby, by sa mi nemalo páčiť nič, ani to, čo cítim, keď sa dotýkam jaziev.

Ich vzhľad je však iná pesnička. Akoby zvýrazňovali všetky moje nedostatky a vystavovali sa na obdiv celému svetu. Maskujem ich vlasmi a oblečením, no sú tam. Nezabavím sa ich. Predstavujú trvalú pamiatku na noc, ktorá zničila všetko dobré vo mne.

Nemám vo zvyku prikladať vážnosť dátumom či výročiam, no keď som sa ráno zobudila, prvá moja myšlienka patrila dnešnému dátumu. Pravdepodobne preto, lebo to bolo posledné, na čo

som myslela, než som zaspala. Uplynuli presne dva roky od chvíle, keď otcov dom zachvátili plamene a takmer ma pripravili o život. Možno práve preto som sa s ním dnes chcela stretnúť. Možno som dúfala, že si spomenie, že ma uteší. Pravdaže, už sa mi veľakrát ospravedlnil, no môžem mu odpustiť, že na mňa vtedy zabudol?

Prespávala som uňho asi raz do týždňa. V to ráno som mu napísala, že prídem. Človek by si pomyslel, že keď otec omylom podpáli vlastný dom a ja v tom čase spím, príde ma zachrániť.

No nielenže to nespravil, on dokonca zabudol, že tam som. Nikto o mne nevedel, až kým nebolo z poschodia počuť môj krik. Áno, cítil sa previnilo. Celé týždne sa mi ospravedlňoval vždy, keď sme sa stretli, no tých ospravedlnení časom ubudlo tak ako návštev a telefonátov. Pretrváva vo mne silná nevraživosť, aj keď by som si priala opak. Požiar bol nešťastná náhoda. Prežila som ho. Upriamujem sa najmä na tieto dva fakty, no je to ťažké, keď sa dennodenne vidím v zrkadle.

A myslím na to vždy, keď sa na mňa niekto pozrie.

Dvere na toaletu sa otvoria a vojde nejaká žena. Pozrie sa na mňa a rýchlo odvráti zrak. Zamieri k poslednej kabínke.

Mali ste si vybrať tú prvú, pani.

Ešte raz sa pozriem do zrkadla. Kedysi som nosila vlasy pod uši a s ofinou, no nechala som si ich narásť. Nie bezdôvodne. Prebehnem si prstami po dlhých tmavých prameňoch, ktorými si zakrývam ľavú stranu tváre. Stiahnem si rukáv ľavej ruky až po zápästie a vyhrniem si golier na košeli, aby som si zakryla aj krk. Takto mi jazvy až tak nevidieť a ja sa môžem pozrieť do zrkadla.

Kedysi som sa považovala za peknú. Vlasy a oblečenie ma však zakrývajú len sčasti.

Záchod sa spláchne, a tak sa zvrtnem a náhlím k dverám skôr, ako žena vyjde z kabínky. Väčšinou sa ľuďom vyhýbam. Nie však

preto, lebo na mňa zízajú. Skôr naopak, uhýbajú pohľadom. Len čo ma zaregistrujú, rýchlo odvrátia zrak v obave, aby nepôsobili neslušne alebo odsudzujúco. Bolo by fajn, keby sa mi niekto pozrel do očí a neodvracal sa. Už dlho sa to nestalo. Nerada priznávam, že mi chýba pozornosť, ktorej sa mi kedysi dostávalo, no je to tak.

Vyjdem z toalety a vrátim sa do boxu. Sklame ma, že otec v ňom stále sedí. Dúfala som, že kým budem preč, vyskytne sa nejaká naliehavá situácia a on odíde.

Je na zaplakanie, že by ma viac potešil prázdny box než vlastný otec. Takmer sa zamračím, no moju pozornosť zrazu upúta chalan, ktorého mínam.

Zvyčajne si ľudí nevšímam, keďže sa úporne vyhýbajú očnému kontaktu so mnou. Ibaže tento chalan na mňa prenikavo a zvedavo pozerá.

„Kiežby to bolo pred dvoma rokmi,“ napadne mi ako prvé.

Často mi to napadne, keď narazím na príťažlivého chalana. A tento je rozhodne pekný. Nie typicky hollywoodsky ako väčšina z tohto mesta. Všetci vyzerajú rovnako, akoby jestvovala šablóna na úspešného herca a všetci sa do nej snažili zapadnúť.

Tento chalan je úplný opak. Nemá symetrické strnisko sťa by umelecké dielo. Skôr fľakaté a nerovnomerné, akoby pracoval dlho do noci a nemal čas sa oholiť. Vlasý nemá nagélované tak, aby vyzeral, že len pred chvíľou vstal z postele. Má ich strapaté naozaj. Neupravené pramene čokoládovohnedých vlasov mu padajú do čela. Akoby zaspal na nejaké stretnutie, a tak sa ani neobťažoval pozrieť do zrkadla.

Takýto neupravený vzhľad by človeka skôr odradil, no mňa zaujal. Pripadá mi veľmi zvláštny. I keď pôsobí, akoby sa absolútne nezaoberal sám sebou, je to jeden z najpríťažlivejších chalánov, akých som kedy videla.

Aspoň si to myslím.

Môže to byť len vedľajší účinok mojej posadnutosti čistotou. Možno tak zúfalo túžim byť rovnako bezstarostná ako on, až si pletiem závisť s očarením.

A možno sa mi zdá pekný iba preto, lebo je to jeden z mála ľudí, ktorí neodvrátia zrak, len čo sa nám stretnú pohľady.

Musím prejsť okolo neho, aby som sa dostala k svojmu boxu, no neviem sa rozhodnúť, či mám utiecť pred jeho pozornosťou, alebo mám kráčať pomaly, aby som si ju užila.

Keď okolo neho prechádzam, pomrví sa. Jeho pohľad je mi zrazu nepríjemný. Je príliš prenikavý. Horia mi líca a svrbí ma pokožka, a tak sklopím zrak, vlasy mi padnú do tváre. Dokonca si jeden prameň strčím do úst, aby na mňa nevidel. Netuším, prečo mi jeho pohľad odrazu prekáža. Ešte pred chvíľou som myslela na to, ako mi chýba pozornosť, a teraz by som bola radšej, keby sa ten chalan odvrátil.

Tesne predtým, ako mi zmizne z dohľadu, úkosom naňho pozriem a zachytím náznak úsmevu.

Zrejme si moje jazvy nevšímol. Inak by sa na mňa neusmieval.

Ach, rozčuľuje ma, že vôbec takto premýšľam! Kedysi som to nerobila. Kedysi som oplývala sebavedomím, no oheň ma oň pripravil. Snažila som sa ho získať späť, ale nechce sa mi veriť, že by ma niekto ešte považoval za príťažlivú. Veď ani ja sama sa nedokážem na seba pozrieť.

„To človeka nikdy neomrzí,“ utrúsi otec, keď sa usadím.

Zdvihnem zrak, takmer som naňho zabudla. „Čo nikdy neomrzí?“

Ukáže vidličkou na čašníka, ktorý teraz stojí pri pokladnici. „Toto,“ odvetí. „Pozornosť fanúšikov.“ Strčí si do úst kúsok jedla a pokračuje s plnými ústami. „O čom si sa so mnou chcela rozprávať?“

„Prečo si myslíš, že som sa s tebou chcela rozprávať o niečom konkrétnom?“

Ukáže na stôl. „Obedujeme spolu. Zrejme mi chceš niečo povedať.“

Je smutné, kam sme dospeli. Obyčajný spoločný obed musí mať pádnejší dôvod než ten, že dcéra jednoducho chce vidieť otca.

„Zajtra sa sťahujem do New Yorku. Vlastne už dnes večer. No odlietam neskôr a oficiálne pristanem v New Yorku až dešiateho.“

Zakryje si ústa obrúskom a rozkašle sa. Aspoň sa mi zdá, že kašle. Pre túto správu sa určite nedusí.

„Do New Yorku?“ vyprskne.

A potom... sa rozosmeje. Vážne sa smeje. Akoby bolo moje sťahovanie do New Yorku vtipom storočia. *Pokoj, Fallon. Tvoj otec je somár. To nie je žiadna novinka.*

„Prepána, to ti ako napadlo?! Čo také je v New Yorku?“ nechápe. „Len mi, prosím ťa, nepovedz, že si sa s niekým zoznámila cez internet.“

Zrýchli sa mi tep. Nemôže aspoň predstierať, že ma podporuje?

„Potrebujem zmenu. Rozmýšľala som o konkurze na Broadway.“

Keď som mala sedem rokov, otec ma vzal na broadwayský muzikál *Mačky*. Vtedy som bola v New Yorku prvý raz a považujem to za jeden z najkrajších výletov v živote. Dovtedy do mňa ustavične dobiedzal, aby som sa stala herečkou. No až keď som naživo videla muzikál, usúdila som, že herečkou jednoducho musím byť. Nikdy som sa nevenovala divadlu, pretože otec určoval každý krok v mojej kariére a on uprednostňuje film. No už dva roky som nič neurobila. Neviem, či naberiem odvahu zúčastniť sa na konkurze, no rozhodnutie presťahovať sa do New Yorku je od požiaru jeden z mojich najväčších posunov.

Otec sa napije, položí pohár na stôl a s povzdychom spustí plecيا. „Fallon, počúvaj,“ začne. „Viem, že ti chýba herectvo, no nemyslíš si, že je čas, aby si sa zamerala na iné možnosti?“

Jeho motívy ma už nezaujímajú, preto sa ani neobťažujem pokúzať na hlúposti, ktoré na mňa práve vysypal. Celý život ma nútil ísť v jeho šľapajach. Po požiari akoby uťalo. Nie som padnutá na hlavu. Viem, že podľa neho na herectvo nemám, a sčasti aj uznávam, že má pravdu. V Hollywoode je vzhľad nesmierne dôležitý.

Práve preto sa chcem presťahovať do New Yorku. Ak chcem ešte niekedy hrať, mojou najväčšou nádejou môže byť divadlo.

Kiežby nebol taký priehľadný! Mamu môj úmysel presťahovať sa nadchol. Odkedy som skončila školu a začala bývať s Amber, len zriedkakedy vychádzam zo svojho bytu. Mamu síce sklúčilo, že sa od nej sťahujem, no nápad odísť nielen zo svojho bytu, ale aj z Kalifornie, ju nadchol.

Kiežby otec chápal, aký je to pre mňa významný krok!

„A čo bude s nahrávaním?“ spýta sa.

„V tom pokračujem. Audioknihy sa nahrávajú v štúdiách. A tých je v New Yorku určite ako maku.“

Prevráti oči. „Bohužiaľ!“

„Čo máš proti audioknihám?“

Neveriacky na mňa pozrie. „Okrem toho, že nahrávanie audioknín je podradné? Máš na viac, Fallon. Došľaka, veď choď na vysokú alebo čo!“

Stisne mi srdce. A to som si myslela, že už nemôže byť viac zahľadený do seba!

Keď si uvedomí, čo naznačil, prestane prežúvať a pozrie mi priamo do očí. Rýchlo si utrie ústa obrúskom a ukáže na mňa. „Vieš, že som to tak nemyslel. Nevravím, že si sa znížila k au-

dioknihám. Vravím, že si stále môžeš nájsť niečo lepšie. Za rozprávania toľko nezarobíš. Ani na Broadwayi.“

Slovo *Broadway* vyplúje, akoby bolo jedovaté. „Len aby si vedel, audioknihy nahráva veľa uznávaných hercov. Mám ti vymenovať hviezdy, ktoré vystupujú na Broadwayi? Mám na to celý deň.“

Pokrúti hlavou a nechá to tak, hoci v skutočnosti so mnou ne súhlasí. Len ho trápi zlé svedomie, že sa obul do jedinej oblasti herectva, ktorú ešte môžem vykonávať.

Priloží si prázdny pohár vody k ústam a poriadne zakloní hlavu, aby dopil posledné kvapky z topiaceho sa ľadu. „Vodu,“ povie čašníčkovi a potrasie pohárom, aby mu ju dolial.

Pichnem vidličkou do studeného lososa. Dúfam, že otec čoskoro doje, pretože to tu s ním už dlhšie nevydržím. Úľavu mi prináša iba vedomie, že zajtra o takomto čase budem na opačnom pobreží. Aj keď vymením slnečné lúče za sneh.

„Na polovicu januára si nič neplánuj,“ zmení tému. „Budeš sa musieť na týždeň vrátiť do L. A.“

„Prečo? Čo je v januári?“

„Tvoj otecko strčí hlavu do chomúta.“

Stisnem si zátylok a pozriem si na kolená. „To radšej umriem.“

Zaraz sa cítim previnilo, pretože aj keby som teraz bola najradšej, aby ma niekto zniesol zo sveta, nechcela som to vysloviť nahlas.

„Fallon, ešte si sa s ňou ani nestretla, a už sa ti nepáči.“

„Na to ju ani nemusím stretnúť,“ odsekнем. „Stačí, že si ňu berie.“ Cynicky sa usmejem, no určite vie, že každé slovo myslím smrteľne vážne.

„Ak si zabudla, aj tvoja matka sa za mňa vydala a ona sa ti očividne páči,“ odvetí.

Dostal ma.

„Bingo. Lenže toto je už tvoja piata žiadosť o ruku od mojich desiatich rokov.“

„No len tretia manželka,“ spresní.

Konečne napichnem kúsok lososa na vidličku a zahryznem doň. „Tvojou vinou by som najradšej zanevrela na mužov,“ vyhlásim s plnými ústami.

Zasmeje sa. „To by nemal byť problém. Pokiaľ viem, bola si iba na jednom rande a odvtedy ubehli dva roky.“

Prehltnem lososa.

To vážne? Kde som trčala, keď prideľovali slušných otcov? Prečo som dostala tohto obmedzenca?

Ktovie, koľkokrát dnes ešte šliapne vedľa. Fakt absolútne netuší, aký je dnes dátum. Inak by nič podobné nikdy nevypustil z úst.

Odrazu zvráti čelo, očividne ho zasa hryzie svedomie za to, čo povedal. Určite to nemyslel tak, ako som to pochopila, no to mi nevezme chuť na odplatu.

Zastrčím si vlasy za ľavé ucho a naplno vystavím na obdiv svoje jazvy. Pozriem mu rovno do očí. „Nuž, oci, chalani mi už nevenujú toľkú pozornosť ako kedysi. Vieš, predtým, ako sa to stalo.“ Ukážem si na tvár, no zaraz to oľutujem.

Prečo sa vždy znížim na jeho úroveň? Som predsa lepšia než on.

Pohľadom mi sklzáne na jazvy a potom ho rýchlo sklopí.

V skutočnosti sa tvári previnilo. Mala by som prehltnúť horkosť a byť k nemu trochu milšia. No skôr než vyslovím niečo milé, chalan v boxe za otcom vstane a upúta moju pozornosť. Snažím sa nahrnúť si vlasy do tváre, skôr než sa otočí, no nestihnem to. Opäť na mňa hľadá. Usmieva sa na mňa rovnako ako predtým, no ja sa tentoraz neodvrátim. Naopak, dívam sa naňho

celý čas, čo sa blíži k nám. Skôr než stihnem zareagovať, posadí sa vedľa mňa.

Došľaka, čo to má znamenať?!

„Prepáč, zlatičko, že meškám,“ povie mi a objíma ma okolo pliec.

Fakt ma nazval zlatičko? Tento cudzí chalan ma len tak objal a nazval zlatičkom.

Dopekla, o čo mu ide?!

Pozriem sa na otca. Sprvu si myslím, že v tom má prsty, no on sa na chalana vedľa mňa pozerá ešte nechápavejšie než ja.

Stuhnem, keď mi pritlačí pery na bok hlavy. „Poondiatu los-angeleská premávka,“ zamumle.

Cudzí chalan ma práve pobožkal do vlasov.

Preskočilo mu?

Podáva otcovi ruku. „Som Ben,“ predstaví sa. „Benton James Kessler, priateľ vašej dcéry.“

Čože?!

Otec mu stisne ruku. Pristihnem sa, že mám otvorené ústa, a tak ich rýchlo zavriem. Nechcem, aby otec zistil, že netuším, kto je ten chalan. Ani aby si tento Benton myslel, že mi padla sánka, lebo sa mi páči jeho pozornosť. Takto sa naňho pozerám len preto... no... lebo je očividne blázon.

Pustí otcovu ruku a usadí sa. Rýchlo na mňa žmurkne a nakloní sa k môjmu uchu.

„Hraj to so mnou,“ zašepká.

Odtiahne sa a stále sa usmieva.

Mám s ním hrať?

O čo mu ide? Nacvičuje na hodinu improvizácie?

A potom mi to docvakne.

Počul nás. Zrejme predstiera, že je môj priateľ, aby to môjmu otcovi ktovie prečo vrátil.

Hm, môj nový akože priateľ sa mi tuším páči.

Pochopím, že sa s mojím otcom zahráva, a tak sa naňho láskyplne usmejem. „Myslela som si, že to nestihneš.“ Opriem sa o Bena a pozriem na otca.

„Zlatíčko, veď vieš, ako veľmi som sa chcel zoznámiť s tvojím otcom. Vidate sa tak zriedka. Žiadna dopravná zápcha by mi nezabránila, aby som dnes prišiel.“

Za toto rypnutie obdarujem svojho nového akože frajera spokojným úsmevom. Aj Ben má očividne otca somára, dobre vie, čo má povedať.

„Ach, prepáčte,“ povie Ben a uprie pohľad na môjho otca. „Nezachytil som vaše meno.“

Otec si Bena nesúhlasne prezerá. Bože, to je ono! „Donovan O’Neil,“ odvetí otec. „Moje meno si pravdepodobne už počul. Bol som hviezda...“

„Nie, nič mi to nehovorí,“ preruší ho Ben. Otočí sa ku mne a žmurkne na mňa. „No Fallon mi o vás veľa hovorila.“ Štipne ma do brady a pozrie na otca. „A keď už hovoríme o našom dievčati, čo vravíte na to sťahovanie do New Yorku?“ Pozrie sa na mňa a zamračí sa. „Nepáči sa mi, že moja lienocka odletí do iného mesta, no ak si tým plní sen, sám ju tam odprevadím.“

Lienocka? Nech je rád, že je môj akože frajer, inak by som ho za tú lacnú prezývku kopla do tých akože gúľ.

Otec si odkasle, očividne mu náš nový spoločník nie je sympatický. „Viem si predstaviť rôzne sny, ktoré by si mohol osemnásťročný človek plniť, no Broadway medzi ne nepatrí. Najmä s takou kariérou, akú už má za sebou. Broadway je podľa mňa krok späť.“

Ben sa pomrví na sedadle. Vonia naozaj dobre. Asi. Dlhú som nesesedela tesne vedľa nejakého chalana, takže možno vonia úplne normálne.

„Ešteže má osemnásť,“ zareaguje Ben. „Na názoroch rodičov na to, čo urobí so svojím životom, už veľmi nezáleží.“

Viem, že to len hrá, no ešte nikto sa ma takto nezastal. Zviera sa mi hrud'. *Hlúpa hrud'.*

„Ak to povie profesionál v danom odbore, nie je to názor, ale fakt,“ nedá sa otec. „Som v tejto brandži dosť dlho na to, aby som vedel, kedy sa treba stiahnuť.“

Prudko k nemu otočím hlavu a v tej chvíli mi Ben pevnejšie stisne plece.

„Stiahnuť sa?“ spýta sa Ben. „Vážne ste povedali, že vaša dcéra sa má vzdať?“

Otec prevráti oči, prekríži si ruky cez prsia a zadíva sa na Bena. Ben ma pustí a zaujme rovnakú pózu. Uprene sa naňho zadíva.

Bože, je to také nepríjemné! A úžasné. Ešte som nevidela otca takto sa správať. Ešte som nevidela, aby mu niekto tak rýchlo zdvihol mandle.

„Počuj, Ben,“ vysloví jeho meno s odporom. „Fallon nepotrebuje, aby si jej tlačil do hlavy kaleráby len preto, lebo sa tešíš, ako si na východnom pobreží zatrtkáš.“

Panebože! Fakt môj otec vyslovil slovo *zatrtkať*? Padá mi sánka. A on pokračuje.

„Moja dcéra je bystrá a húževnatá. Zmierila sa s tým, že kariéra, ktorú si budovala celý život, už neprichádza do úvahy, keď...“ ukáže na mňa, „... teraz, keď...“

Nedokáže dokončiť vetu, len sa zatvára ľútostivo. Viem presne, čo sa chystal povedať. Už dva roky hovorí všetko možné, len nie toto.

Ešte pred dvoma rokmi som bola jednou z najslubnejších tínedžerských herečiek, no len čo ma požiar pripravil o krásu, štúdio odskočilo od zmluvy. Podľa mňa otec viac žiali nad tým,